

Thøger Larsen
Septembernat

Venlig, men usalig
vandrer langsomt Maanen
en Septembermidnat.
Storm forvirrer Mørket.

I den øde Stue
ligger jeg alene
vaagen paa min Sofa.
Mørket om mig lever.

Over Bord og Vægge
over Gulvets Flade
ligger Maaneruders
matte stille Skærsild.

Maanelyset lever,
er forbrændte Drømme,
stiger lidt og falder,
falder lidt og stiger.

Snart imod mig skinner
Lampens Maanemessing,
snart en Sky for Maanen
slukker Messingskæret.

Udenfor i Hegnet
vaander sig og stønner
Hyldens hæse Grene
som i Hændervriden.

Gennem Himlen iler
Efteraarets Skyer,
ængsted Flugt af Øer
mod en anden Verden.

Murens Rosengrene
banker paa min Rude,
Sommernattens Roser
faldt, og Grenen ræddes.

Nattens Angst og skønne
Underverdets-Klage,
Maanens Ild af Ælde
fanger alt mit Væsen.

Stormen fylder Luften,
Nattens Vidder gyser,
mejende gaar Vindens
maaneblanke Leer.

Høst er endt, og Løvfald
kommer, Nat og Løvfald,
Maaneskin og Løvfald,
Suk og Sorg og Løvfald.

Og jeg ligger ensom,
vaagen paa min Sofa,
nylig var det Ungdom,
Leg og lyse Nætter.

Har nu Verden lukket
Livets lyse Sale?
Kom, aa kom tilbage,
Gøge, Nattergale!

Limfjordssange, 1925.